

Arrest

nr. 77 471 van 19 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, komt op 17 mei 2011 België binnen en dient op 18 mei 2011 een asielaanvraag in.

Op 8 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 30 november 2011 nr. 71 318 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 13 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten opzichte van verzoeker een bevel om het

grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten K. K.

geboren te (...), op (in) 25.03.1980

en van nationaliteit te zijn : India

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/11/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Het opschrift van het verzoekschrift vermeldt in voorliggend geval niet dat een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring worden ingediend. Krachtens artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt huidig verzoekschrift bijgevolg geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt een exceptie *obscuri libelli* opgeworpen. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker achtereenvolgens als bestreden beslissing opgeeft *“het beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 houdende bevel om het grondgebied te verlaten”* en *“de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding d.d. 13 december 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus”*.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker als bestreden beslissing het bevel van de gemachtigde van *“de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid”* van 13 december 2011 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Ter terechtzitting van 13 maart 2012 bevestigt de advocaat van verzoeker dat het voorwerp van het beroep uitsluitend het bevel betreft van de gemachtigde van *“de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid”* van 13 december 2011 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep is derhalve ontvankelijk *ratione materiae*.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Gezamenlijke schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingen wet”) en art. 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (“EVRM”).

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

(...)

Art. 3 EVRM stelt het volgende:

(...)

Verzoeker heeft op 15 januari 2012 een verzoek tot regularisatie ingediend op basis van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet (zie Stuk 3).

Indien de bestreden beslissing uitwerking zou verkrijgen, betekent dit dat Verzoeker van het grondgebied kan worden verdreven en dat hem de mogelijkheid wordt ontnomen om machtiging te verkrijgen voor een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Dit houdt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voor Verzoeker, en druist in tegen voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet, die de mogelijkheid voorziet tot regularisatie van vreemdelingen.

Bovendien houdt een onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing een onmenselijke behandeling in van Verzoeker. Door Verzoeker immers niet toe te laten alle rechtsmiddelen te kunnen uitputten, zou hij worden teruggestuurd naar een land waarbij Verzoeker reeds te kennen heeft gegeven dat hij ernstig risico loopt om vermoord te worden door de streng gelovige familie van zijn islamitische vriendin. Wanneer de Vreemdelingenwet voorziet in een regularisatiemogelijkheid, dient dit middel te worden uitgeput teneinde Verzoeker de kans te geven zich alsnog in België te vestigen en niet teruggeleid te worden met gevaar voor eigen leven.”

4.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers asielaanvraag grondig heeft bestudeerd, maar tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens de verwerende partij oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het ingeroepen asielmotief – namelijk dat de familie van een moslimmeisje, waarmee hij een relatie had, hem belaagde – ongeloofwaardig is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde onder meer dat verzoeker amper iets wist over de familiale en religieuze achtergrond van zijn vrienden en dat hij niet wist hoeveel broers en zussen ze had. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegde voorts toe dat de ongeloofwaardigheid van het asielmotief verder werd bevestigd door het feit dat verzoeker in India amper stappen heeft gezet om te zien wat hij in zijn land van herkomst aan zijn problemen kon doen vooraleer het land te ontvluchten. De verwerende partij wijst erop dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus tevens aan verzoeker werden geweigerd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 71 318 van 30 november 2011.

De verwerende partij vervolgt dat aangezien verzoekers asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd onderzocht, een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM) eveneens reeds onder de loep werd genomen. De verwerende partij merkt hierbij op dat artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG). Volgens de verwerende partij komt de inhoud van artikel 15.b van de richtlijn 2004/83/EG overeen met die van artikel 3 van het EVRM. De inhoud van artikel 15.c van de richtlijn 2004/83/EG daarentegen is ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing aldus niet werd genomen zonder een voorafgaandelijk onderzoek naar het al dan niet bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Volgens de verwerende partij maakt verzoeker in zijn verzoekschrift daarenboven niet aannemelijk dat hij riskeert blootgesteld te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, daar hij naast zijn loutere bewering geen concrete elementen aanbrengt die op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn en die zijn hypothetische bewering zou kunnen staven. Verzoeker herhaalt zijn asielmotief zoals reeds uiteengezet bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en brengt derhalve geen enkele informatie bij die de vaststellingen van

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doen wankelen. De verwerende partij besluit dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangetoond.

In de mate waarin verzoeker ten slotte stelt dat hij op 15 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, laat de verwerende partij gelden dat dit in ieder geval gebeurde nadat de thans bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker kan van de verwerende partij niet verwachten dat zij rekening houdt met elementen die haar niet ter kennis zijn gebracht op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. De verwerende partij besluit dat een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet wordt aangetoond.

4.3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en uit hij kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat wordt aangenomen dat verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde deze bepaling als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten, met name een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoeker geenszins betwist.

In de bestreden beslissing wordt tevens melding gemaakt van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd. Dit gegeven wordt door verzoeker evenmin betwist.

In de mate waarin verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij op 15 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, stelt de Raad vast dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen heeft ingediend. Uit de door verzoeker bij huidig verzoekschrift gevoegde documenten blijkt slechts dat op 15 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de burgemeester van Schaarbeek werd ingediend, i.e. nadat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het thans aangevochten

bevel om het grondgebied te verlaten had genomen op 13 december 2011. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij met deze informatie geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt ten overvloede op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), noch verhindert een dergelijke aanvraag dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

De Raad wijst er bovendien op dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In voorliggend geval is verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum en krijgt hij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt er met verwijzing naar artikel 75? § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op gewezen dat de asielaanvraag van verzoeker negatief werd afgesloten. Deze vaststellingen zijn volgens de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en worden door verzoeker overigens niet betwist.

De Raad laat ten slotte volledigheidshalve gelden dat de vaststelling door de verwerende partij dat een in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde situatie zich voordoet geenszins uitspraak doet over een recht op verblijf en met andere woorden geen uitstaans heeft met de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, *in casu* na de datum waarop het bestreden bevel werd genomen, maakt niet dat de aanvrager zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf op het Belgische grondgebied en stelt de aanvrager niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten zoals vooropgesteld in artikel 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot haar besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.2 In het middel voert verzoeker ten slotte de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad wijst erop dat verzoeker om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker in voorliggend geval verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat hij een ernstig risico loopt te worden vermoord door de streng gelovige familie van zijn islamitische vriendin. Verzoeker brengt

evenwel geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De Raad stipt tevens aan dat verzoekers bewering als zou hij een ernstig risico lopen te worden vermoord door de streng gelovige familie van zijn islamitische vriendin een loutere herhaling vormt van hetgeen hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft verklaard. Voormeld asielmotief werd op 8 augustus 2011 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en op 30 november 2011 door de Raad evenwel ongeloofwaardig bevonden.

In de mate waarin verzoeker betoogt dat *“wanneer de Vreemdelingenwet voorziet in een regularisatiemogelijkheid, [...] dit middel [dient] te worden uitgeput teneinde Verzoeker de kans te geven zich alsnog in België te vestigen en niet teruggeleid te worden met gevaar voor eigen leven”*, herhaalt de Raad dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werd ingediend nadat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de bestreden beslissing had genomen. De Raad benadrukt dat de wettigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook niet ten kwade worden geduid met deze aanvraag geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET